

Z paměti amerického
detektiva

Dynamitová svíce

Léona Cliftona

www.eknizky.sk

Dynamitová svíce

Z paměťí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Dynamitová svíce by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

- I. 1
- II. 15
- III. 33
- IV. 45

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 47

J.

Leon Clifton vrátil se dopoledne domů, všecek utrmácen noční výpravou, již byla podnikla policie za účelem polapení společnosti mezinárodních podvodníků, a které účastnil se také slavný chicagský detektiv.

Nezmohlo jej ani tak noční bdění, ani hrozná nepohoda, jako spíše pronásledování vůdce tlupy, jenž utekl na střechu a odtud přelézal na sousední domy. Clifton jej stále následoval; posléze střetl se s ním na půdě jednoho domu, kdež bylo mu podniknouti vysilující zápas s velice odvážným, obratným a herkulovsky silným zlosynem, kterého posléze přece přemohl a spoutal.

Převléknuv se za přispění černého sluhy do suchého prádla, vypil koflík horkého vína a hned ulehl do postele, aby se zahřál a zotavil.

Než sluhu propustil, nařídil mu, aby vypjal proud telefonického vedení; nechtěl býti ze spánku rušen ná-

hodným voláním policejního ředitele. Kromě toho přikázal sluhovi, aby aspoň do druhé hodiny odpolední vůbec nikoho k němu nepouštěl.

Spal Clifton sotva hodinu, když před jeho domem zastavil kočár. Z něho vyskočil elegantně oděný, již prošedivělý pán, přistoupil k vratům a prudce zazvonil.

Přispěchal sluha Cliftonův, jenž příchozímu k jeho otázce odpověděl, že master není doma.

„To není pravda!“ odvětil pán prudce, „Vím to, že mr. Clifton je doma! Sám policejní ředitel mi to řekl!“

„Pak vám ale pan ředitel zajisté také pověděl, že náš master potřebuje po probdéné noci nevyhnutelně spánku!“ troufal si sluha.

„Vím, že nebyl mr. Clifton v noci doma — však moje záležitost je tak neodkladná, že musím dáti mr. Cliftona probuditi!“

„Toho se neodvážím, master!“ zvolal sluha. „Mám určitý rozkaz, náš master vyžaduje naprostou poslušnost — nerad bych přišel ze služby. Račte přijíti až odpoledne.“

„Pak by snad již bylo pozdě!“ zvolal pán chvějícím se hlasem. „Jen jděte k mr. Cliftonovi — zde máte za svou ochotu“ — s těmi slovy podával užaslému sluhovi stodollarovou bankovku — „nebojte se, že budete pro-

puštěn, přimluvím se za vás — ohlašte mr. Cliftonovi chicagského Jay Goulda.“

Když sluha zaslechl jméno nejbohatšího občana chicagského, jenž svoje miliony každoročně rozmnožuje — byt vydával obrovské sumy — s jakýmsi obdivem zadíval se na mnohonásobného milionáře.

Nabízené bankovky však nepřijal.

„Nejsem úplatný, master.“

Jay Gould nepatrně se usmál.

„Dám vám ji tedy později před mr. Cliftonem. Jenom už pospěšte a řekněte svému pánovi, že mně nebo snad mé rodině hrozí nebezpečí.“

Připomenuv si, že Clifton může v tomto případě mnoho získati, odešel konečně sluha k ložnici svého pána.

Zaklepal lehce. „Kdo to?“ ozvalo se uvnitř volání.

Bystrý Clifton — přes nesmírnou únavu — probuzen byl už tímto zvukem.

Sluha pověděl mu, kdo si přeje s ním mluvit; a hned se omlouval, že by byl pána nevyrušoval, kdyby ten příchozí nebyl na něho tolik naléhal.

„Dobře! Uveďte jej do salonu, přijdu hned.“

Omyl si obličej vodou, kvapně se oblékl a vstoupil do salonu, kde naň již čekal Jay Gould.

„Promiňte mr. Cliftone, že vás zbavuji pohodlí,“ omlouval se milionář, podáváje detektivovi pravici.

„Jsem přesvědčen, že nebyl byste ke mně tak nemilosrdný, mr. Goulde, kdyby vaše záležitost nebyla skutečně důležitá.“

„Ovšem, mr. Cliftone! Obávám se, že mně nebo mé rodině hrozí nebezpečí.“

Posadili se a Clifton vyzval Goulde, aby vyprávěl.

„Před několika dny opustil mne můj tajemník, William Plum, když byl před měsícem dostal ode mne výpověď. Člověk ten byl v mých službách přes dva roky a já jsem s ním byl zcela spokojen, neboť svědomitě plnil své povinnosti. Až pojednou svěřila se mi moje dcera, že jí Plum už některou dobu posílá milostné dopisy. Nechtíc jej připravit o dobré místo, zatajila to přede mnou a směle úplně ignorovala. On však ji jednou zadržel v prázdném pokoji a donutil ji, aby vyslechla jeho návrh. Jen si považte, mr. Cliftone, co žádal ten ztřeštěnec na mé dceři. Že prý jest přesvědčen o naprostém odmítnutí s mé strany, proto prý si vymyslel následující plán: moje dcera dá se jím unésti, ujedou spolu a někde dají se potají oddati. Já prý se potom již smírím s hotovou událostí a přijmu je na milost.“

„To nebyl špatný nápad!“ ozval se Clifton. „Ač již dávno ne nový. Ten mr. Plum má touhu po milionech!“

„Moje dcera neodpověděla a co nejdříve všechno mi pověděla. Pohněvalo mne to tak, že jsem Plumovi řádně vyčinił a hned jsem jej vypověděl ze služby. Smělost jeho je tím větší, poněvadž věděl, že moje dcera má již ženicha.“

„Slyšel jsem již o francouzském princí Jeromovi,“ přisvědčil Clifton. „Také jsme doslechl, že má býti sňatek vykonán dnes o půlnoci ve vaší domácí kapli.“

„Dobu tuto určila sama moje dcera, jež jest poněkud iomantická,ť řekl milionář.

„A co dále?“

„Když Plum opouštěl navždy můj dům, zaslechl můj komorník, kterak na schodech zahučel: „Však vy toho budete litovati!“ Při tom zahrozil pěstí.“

„To byla přímá vyhrůžka!“ připomněl Clifton. „Proč jste to, mr. Goulde, neudal?“

„Domníval jsem se, že Plum pronesl ona slova jen v pouhém pobouření a že nemá úmyslu, nějak se pomstíti. Nechtěl jsem mu zbytečně škoditi; proto jsem toho nechal.“

„A nyní jste poznal, že ten člověk přec jen myslil svá slova vážně!“

„Tak aspoň se domnívám.“

„Co vás uvedlo na tuto domněnku?“

„Tento tajemný dopis. Poznávám písmo Plumovo.“

Podal Cliftonovi rozříznutou obálku, na jejíž přední straně bylo napsáno „Lincoln a Washington, p. r. Chicago“.

Clifton vyňal z obálky papír, jenž byl popsán různými slovy, jež spolu nikterak nesouvisela.

„Umluvené písmo,“ řekl ihned. A kde jste to našel?“

„Na chodbě mého paláce. Sotva jsem zahlédl směsici oněch slov, hned jsem vytušil, že skrývají něco, co má zůstat tajemstvím. A když jsem poznal rukopis Plumův, hned jsem si vzpomněl na jeho vyhrůžku.“

„Psal-li to skutečně Plum, a obsahuje-li dopis opravdu něco vážného, pak zajisté vyzvedl si jej na poště někdo z vašeho personálu, jenž má býti pomocníkem Plumovým.“

„Také to mne napadlo, mr. Cliftone. A náhle zmocnil se mne strach, že ten člověk chystá snad něco hrozného ku dnešní slavnosti!“

„Hm, hm,“ zamumlal Clifton, stále dívaje se do papíru a hledaje klíč k rozluštění záhady. „Stýkal se Plum důvěrněji s některým z vašeho služebnictva?“

„Byl v přátelském styku vůbec se všemi, neboť dovedl si ony lidi svou přívětivostí nakloniti. Mr. Cliftone, tuším nešťestí — můžete-li, zabraňte tomu, určete si odměnu sám, splním vše, čeho požádáte!“

„O tom promluvíme, až bude nebezpečí zažehnáno,

anebo až dokážeme, že vlastně žádné vašemu domu nehrozilo.“

„O, já jsem přesvědčen, že ten bídák chce se pomstíti!“

„Jest vám snad známo, kde se ubytoval po svém odchodu z vašeho paláce?“

„Nikoliv.“

„Tedy vraťte se domů, mr. Goulde, a neprojevujte nikterak své starosti! Jest nevyhnutelno, aby se každý domníval, že vás nic netíží.“

„Mohl byste býti přítomen dnešní slavnosti?“

„Kolik bude pozvaných osob?“

„Jen asi dvacet — skoro vesměs moji příbuzní a přátelé.“

„Jsou tito hosté známi vašemu služebnictvu?“

„Ovšem.“

Potom musím odmítnouti vaše laskavé pozvání. Vytušili by vaši služebníci ve mně — i kdybych byl přestrojen — cizí osobu, a tu by se mohlo státi, že by onen neznámý pomocník Plumův něco zvěřil —“

„To bych si právě přál. Aspoň by pak neodvážil se k vykonání něčeho zlého.“

„K tomu však není třeba mé přítomnosti. Dostačí, když vyžádáte si na policejním řediteli jednoho neb dva bystré agenty, kteří mohou býti přítomní hostině. Ti také budou poznáni jako cizí!“

„A proč vy ne, mr. Cliftone?“

„Přijdu k vám také, mr. Goulde; nikoliv však jako pozvaný, nýbrž jako nezvaný host. Jest možno do vašeho paláce vniknouti jiným vchodem, než hlavními vraty?“

„Ovšem, do zahrady vedou malá dvířka přímo z chodby; od nich mám zvláštní klíč jenom já. Jiná dvířka jsou v zahradní zdi. Také ty mohu jenom já otevřít.“

Clifton nepatrně se usmál. Tedy bylo přece pravdou, že Jay Gould byl žárlivý na svou krásnou choť, jež — ač již čtyřicetiletá — zdála se jistě o deset let mladší. Proto vcházel někdy milionář do svého paláce, aniž by někdo o jeho příchodu věděl!

„Mohli byste mi ony klíčky laskavě zapůjčiti a při tom mi ukázati ony tajné východy a seznámiti mne s mechanismem zámků?“

„Přejete-li si toho, milerád tak vyhovím.“

„Bude však možno učiniti tak, aniž bych byl zpozorován?“

„Ovšem. Cekejte v ulici 15., v sousedství domu Číslo 17 — vedle něho jest zeď mé zahrady. Budu na vás čekati v zahradě ke čtvrté odpolední. Až přijdete, přehodte přes zeď — tam, kde uzříte malá dvířka — kámen do zahrady. Potom vám otevru a dovedu vás ke druhým dvířkům, jež vedou do budovy.“

„Neuzří nás však někdo?“

„Toho se nebojte! Okna, jež směřují do zahrady, nalézají se vesměs v pokojích, do nichž nemá služebnictvo přístupu — leda když jim odevzdám klíče od těch místností. Nechci býti vyrušován pohledy svých podřízených, když se procházím v zahradě.“

„Mají tedy vaši služebníci byty vesměs do ulice?“

„Ano. Nalézají se v přízemku.“

„Tedy dobře. Dostavím se tam včas. Zatím se pokusím rozluštití záhadný dopis.“

Napsal na svou navštívenku krátké sdělení policejnímu řediteli, aby poslal do paláce Gouldova agenty Garricka a Houstona.

„Lidé tito znají výborně francouzský a zahráli si již několikráte znamenitě na kraiany vašeho nastávajícího zetě. Počkejte na ně u mr. Walkinga, potom jim řekněte, aby se změnili ve francouzské elegány, odevzdejte každému svou navštívenku, na kterou napíšete aristokratické jméno francouzské; a tyto hosty, které bude každý považovati za přátele prince Jeroma — musí propustiti váš vrátný, až před početím slavnosti přijedou v kočáře k vašemu paláci. Oni potom mohou prohlédnouti nepozorovaně místnosti, ve kterých bude konána slavnost. Jak jsem doslechl, odbude se sňatek ve vaší domácí kapli?“

„Ano. Tak si přála moje dcera i moje choť. Tenom nebudou-li tito pánové podezřelí spoieneci Plumovu, když tak neočekávaně rozmnoží řadu hostí? Plum totiž pomáhal mi sestavovati pořad slavnosti a sám rozeslal pozvání mým příbuzným a přátelům. Počínal si při tom tak horlivě, že jsem se tomu sám divil a již jsem se domníval, že Plum nahlédl svou ukvapenost a nepředloženost, a že chce se mi v poslední chvíli co nevíce zavděčiti, abych mu vydal dobré vysvědčení — což jsem také učinil. On zaiisté prozradil svému spoieneci, kdo bude přítomen obřadu — proto se bojím, že oni dva aeenti vzbudí podezření a že tedy bude si počínati ještě opatrněji, aby tím spíše podařila se pomsta.“

„Toho se neobávám. Kdož by tušil ve hraběti nebo baronovi, či markýzi z Francie zdejší policejní agenty! Ujišťuji vás, že oni dva mužové napodobí francouzské aristokraty s takovou opravdovostí, že se tomu sám princ podiví. Řekněte před někým ze služebnictva, že princ náhodou setkal se na ulici se svými známými, kteří právě přibyli do Chicaga z Francie — bylo by urážkou, důvěrné přátele nepozvati.“

Jay Gould potřásl hlavou. Přec jen se obával, že by mohli agenti vzbuditi podezření.

Než, nebylo možno Cliftona přemluvíti, aby změnil svůj plán.

Tedy opustil milionář dům dektivův.

Po jeho odchodu Clifton již neulehl. Usednuv ke stolku, položil před sebe tajemný dopis. Ta tam byla jeho ospalost. Takový byl Clifton! Kde šlo o nějaký zajímavý problém, vždycky dovedl přemáhati přirozené potřeby svého těla.

„Gould právem bojí se neštěstí!“ zahučel. „Takový odbytý nápadník dovede se mstít, zejména když pozbyl naděje na tučné sousto, jež očekával z majetku milionářova. Jsem jist, že Plum má v paláci spojence, a ten že z jeho návodu má při dnešní slavnosti uchystati nějaké překvapení — zajisté ne příjemné! A rovněž bych vsadil krk na to, že tento dopis souvisí s tím chystaným!“

Zahleděl se na písmo. Obsah dopisu byl tento:

Ona cesta klepla vysoký jehned tolik kamna vampyr všude buvol naši měří luod tetu nevzdal chleba dcery sestra otom počasí háji zděný Beppo nejlepší vážná moře něco tilce dosví rozum a dali chvíle honí sledva Beppo v ažio ženil město míza jikry liste byty Lea vampyr hledím rada číslo past dobře oslím myši bláto nyní jitro paní bratři tiše hlava hora husa občan krade buran čistě míra jiném večer nesmlu nazpět ráji teta jdeme naše dosti nosič panslav dentist v zdráva totiž mnoho časný v všude bujaré ovce svízele.

Clifton se zamyslíl.

Mezi slovy, jež měla určitý význam, zřel některá, ne-

znamenantící vlastně nic — totiž tato: jehned, luod, tilce, dosví, sledva, liste, nesmlu. Dvakrát tu bylo Beppo, jednou Lea, dvakrát vampyr. Chtěl tím snad pisatel označiti prince, milionářovu dceru a Goulda, o němž nepřátelé tvrdili, že jmění své zdělal pomocí lichvy, že prý vyssával své oběti — tedy jako upír, vampyr?

Jiná slova, jako: ženil, paní, sestra, dcery, tetu, bratři — mohla se vztahovati ku svatebnímu obřadu a ku příbuzenstvu Gouldovu, jenž skutečně měl bratry, jakož i sestru — tetu nevěsty — která zase měla dcery. Když však bedlivěji zkoumal dopis, napadlo jej, že ona slova mohla býti volena je proto, aby dala žádoucí písmeny.

Začal tedy psáti na papír, zkoušeje různé systémy, vyškrtáváje tu a tam písmeny, posléze i slabiky.

Však nedocílil žádoucího výsledku.

Posléze jej napadlo, že by vždycky první slabika jednoho slova a druhé následujícího mohla tvořiti souvislé věty.

Zkusil to. Vypsal vždy z lichého slova první, ze sudého druhou slabiku, a když to nemělo smyslu, vypsal zase z lichých slov slabiku druhou, ze sudých první.

Zase nic.

Všecek zmořen odstrčil papíry, vstal, oděl se a vyšel z domu, poněvadž cítil potřebu čerstvého vzduchu.

Přemýšleje stále o záhadném dopise, zabočil posléze k

DYNAMITOVÁ SVÍCE

policejnímu ředitelství, aby s mr. Walkingem pohovořil o starostech milionářových.

J. J.

Blížilo se k půlnoci.

Palác milionáře Goulda byl skvěle ozářen; vrata však zavřena.

Na dvoře, jenž oddělen byl od zahrady vysokou zdí, nalézaly se soukromé povozy hostů; mezi nimi i číslovaný fiakr, jenž dovezl asi před půl hodinou do paláce hraběte de Marny a markýze de Etiolles — ve skutečnosti detektivy Garricka a Houstona.

Kočí všech hostů nalézali se v přízemní místnosti do ulice, kdež dostalo se jim skvělého vyčastování. Ve velkém sále byli shromážděni všichni účastníci svatby — kromě nevěsty a její matky, jež dosud dokončovaly svou toaletu.

Jay Gould a princ Jerome právě hovořili tiše s oběma nepravými Francouzy, kteří skutečně počínali si tak, jako by byli vychováni v nejpřednějších šlechtických domech Francie.

Oba agenti před chvílí vrátili se z tajné obhlídky domácí kaple, prostorné jídelny, jakož i ložnic nastávajících manželů. Ze služebnictva nebyl tou dobou nikdo nahoře.

Jay Gould se svými obavami nesvěřil se nikomu ze svých příbuzných a přátel; toliko svému nastávajícímu zeti to prozradil.

Když tedy oba odcházeli s domnělymi Francouzy, každý se domníval, že milionář chce jim ukázati bohatou sbírku svých zbraní.

Zatím však oba agenti bedlivě prozkoumali zmíněné již místnosti, není-li zde ukryto nějaké nebezpečí.

V jídelně začali detektivové otíratí všechny prázdné talíře i mísy, jakož i vytíratí drahocenné poháry, není-li do nich nakapáno jedu.

Ubrousky zůstaly suché.

Ovšem, mohl býti jed přimíšen k pokrmům již v kuchyni, ač-li měl pomstychtivý Plum v úmyslu, užiti jedu.

Dále prohledali detektivové všechny kouty; zejména v kapli prohlíželi pozorně oltář. Také lojnicím věnovali náležitou pozornost.

Posléze prohlásil Garrick: „Hrozí-li skutečně nebezpečí, pak teprve přijde!“

Vrátili se do sálu. Jay Gould násilně nutil se do veselosti,

ač v pravdě byl nejvšš sklíčen. Ani vzpomínka na Cliftona nedovedla jej uklidniti. Detektiv vstoupil odpoledne v určitou hodinu do zahrady, prohlédl si zařízení zámků, vešel po té do paláce, a soukromými komnatami dal se dovésti Gouldem do místností, ku slavnosti určených. Nenalezli zde nikoho, a proto mohl Clifton vše náležitě prohlédnouti.

Neshledal však nic podezřelého — jako později oba jeho kolegové.

Příjav od milionáře klíčky, přislíbil, že se ku slavnosti určitě dostaví, dal Gouldovi ještě některé pokyny, načež se vzdálil, sám za sebou zamknuv...

O třech čtvrtích na dvanáct vstoupila do sálu nevěsta, provázena svou matkou. Její spanilý zjev vyvolal u všech — ač ji dobře znali — největší obdiv. V nádherné svatební robě zdála se čarovnou bytostí z „Tisíce a jedné noci“.

Nastalo vzájemné vítání; oba detektivové představeni mrs. a miss Gouldovým.

Tu vstoupil Joe Wels, milionářův komorník, a ohlašoval příchod duchovního.

Brzy vítali všichni kněze, jenž dostavil se sem s kostelníkem.

Obřad měl býti vykonán dle katolického ritu. Páter

Jiří odebral se brzy do kaple, provázen kostelníkem a komorníkem.

Joe Wels pomáhal knězi obléci se do roucha. A když bylo vše uchystáno, náhle sebou trhl.

„Zapomněl jsem rozžati tyto svíce,“ zvolal ulekán, a ukázal na šest obrovských svící, jež byly zastrčeny do těžkých, stříbrných svícňů; tyto stály s obou stran podle klekátka, kdež měli býti snoubenci oddáni.

Na oltáři již hořely menší svíce; u stropu visela zlatá lampa, opatřená několika rudými žárovkami, jež také už vrhaly magický svit do kaple.

A teď nahrnuli se sem hosté.

Snoubenci poklekli u oltáře, za nimi postavili se dvě družičky a mládenci, jakož i rodiče.

Ostatní usedli do skvostných stolic.

K žádosti milionáře mělo býti svatebnímu obřadu přítomno veškeré služebnictvo.

To skutečně zaujalo místo blíže vchodu.

Komorník Joe Wels postavil se přímo mezi dveře.

Za hlubokého ticha ozval se zvučný hlas kněze — obřad započal.

V tom bylo slyšeti před kaplí jakýsi šumot — tlumené, však nejvyš kvapné kroky — komorník se ohlédl — uzřel neznámého muže, jenž byl oděn nejvyš vybraně.

Zastoupil mu cestu.

Neznámý však jej prudce odstrčil, vrátil se do kaple — a

za všeobecného zděšení přiskočil k oltáři a nadýmaje tváře, začal shasínati plameny obrovských svící.

Nevěsta zbledla, její matka vzkřikla zděšeně, v celém shromáždění zavládlo nesmírné vzrušení. Toliko Jay Gould a princ Jerome nepozbyli duchapřítomnosti.

Domnívajíce se, že je to člověk, jenž má z rozkazu Plumova spáchatí nějaký zločin, a proto shasíná, aby za tmy spíše se mu to podařilo — přiskočili k němu a chytili jej za ruce.

On však se jim vytrhl, skočil nahoru k oltáři a zde foukáním jakož i máváním klaku shasil veškeré svíce, zde planoucí.

„Zadržte jej — pánové!“ zvolal milionář, obrátiv se k oběma detektivům.

Jaký však byl jeho úžas, když Garrick i Houston jenom pokrčili ramenoma.

Kdyby byl Gould před chvílí lépe pozoroval obličej neznámého, byl by jistě zpozoroval, že tento zpola obrátil se k detektivům, a že jim dal zvláštní znamení ústy a jazykem, načež oni odpověděli tímž způsobem.

Nyní sestoupil neznámý se stupňů oltáře, pokynul detektivům; a když k němu přistoupili, obrátil se k nevěstě a její matce s hlubokou úklonou:

„Dámy zajisté laskavě prominou, že jsem přerušil obřad

tak posvátný. Račte, mr. Goulde, požádati ctihodného otce, aby pokračoval.“

A když Jay Gould prudce k němu přistoupil, aby se jej otázal, co to znamená, ukázal neznámý na oba detektivy a pokynul hlavou.

„Master, je to Clifton,“ zašeptal Houston.

Ihned pochopil milionář, že geniální detektiv té chvíle již zažehnal hrozící nebezpečí.

„Prosím, otče Jiří!“ oslovil duchovního, načež konejší-
vými slovy uchlácholil poděšenou dceru i choť, při čemž
dodal, že jim po obřadu vše vysvětlí; jen aby byly klidné a
ničeho se neobávaly. Těmi slovy vnesl do shromáždění zase
lepší náladu.

Clifton a detektivové, majíce pravice v kapsách, postavili
se tak, že byli obráceni obličejem ke shromáždění.

Trochu rozechvělým hlasem pokračoval páter Jiří ve
vykonávání obřadu. Žárovky ve zlatá lampě dostatečně
ozařovaly celou kapli.

A když konečně novomanželé vstali, objal Jay Gould
svou dceru a v očích zaleskly se mu slzy.

Clifton, jenž stál nedaleko, něco zašeptal.

Jay Gould vyzval nyní své služebnictvo, aby se vzdálilo.
„Není třeba, abyste přednášeli svá blahopřání. Jsem

přesvědčen o vaší upřímnosti a jménem své dcery a svého zetě vám děkuji.“

První odešel komorník Joe Wels a za ním vytratili se ostatní.

„Prosím vážnou společnost, aby vstoupila do jídelny. Přijdu hned za vámi.“

Napřed kráčeli Garrick a Houston, sledující novomanžele.

Když Jay Gould osaměl v kapli s Cliftonem, chytil jej za obě ruce a zvolal kvapně: „Nehrozí už žádné nebezpečí?“

„Doufám, že bylo šťastně zažehnáno. Ač nechybělo mnoho a bylo by došlo ke hroznému katastrofě.“

Vyňal z kapsy kus papíru a podal jej Gouldovi.

„Co je to?“

„Rozluštění záhadného dopisu!“

„Vždyť to ale nemá smyslu.“

„Račte čísti od konce!“ žádal Clifton.

„Sví — ce bu — — Přečtete to sám, mr. Cliftone; jsem tak rozčilen „

A Clifton četl zvučným hlasem:

„Svíce bude včas hotova. V den slavnosti najdete ji na smluveném místě. Bude obsahovati tři patrony; to, myslím, dostačí. Radím vám, abyste ji zaměnil až v poslední chvíli

a roznítil co možná nejpozději. Potom se rychle vzdalte. Odměna bude vám na to hned vyplacena!“

Jay Gould se zachvěl.

„Toť plán ďábelský! Rozumím-li tomu dobře, měl býti způsoben v kapli výbuch!“

„Ano, měly zde vybuchnouti tři patrony — zajisté dynamitové! Plum věděl o podrobnostech svatební slavnosti, opatřil si svíci, do které vpravil tři dynamitové patrony, a potom ji odevzdal svému spojenci. — Kdo rozsvěcoval dnes v kapli?“

„Můj komorník. Však ne, to není možno — ten člověk není schopen takového činu — nikdy nezklamal moji důvěru —“

Clifton pokrčil ramenoma.

„Často již spáchaly děti zločin na svých vlastních rodičích — tím spíše je toho schopen pouhý služebník vůči svému chlebodárci! Však to vyšetříme!“

Vyňal z kapsy dlouhou jemnou pilku a přikročil nejdříve k obrovským svícím podle klekátka.

S největší opatrností začal jednu rozřezávati po délce. Nalezl však v ní jen knot.

Když ale nařízl druhou, jež byla postavena přímo vedle klekátka, uzřel uvnitř jakousi šedou hmotu.

„Tu jsou!“ zvolal a pokračoval v práci s největší obezřelostí.

Když byl hotov, ukázal Gouldovi rozříznutou svíci. S ustrnutím pohlížel milionář na tři dynamitové patrony, jež nalézaly se uvnitř svíce a byly mezi sebou spojeny doutnákem. Nahoře byl jen krátký knot, jenž zasahoval přímo do ijedné patrony.

„To by bylo stačilo k usmrcení všech, v blízkosti se nalézajících osob. Kromě toho mohli býti postiženi i vzdálenější, neboť výbuch byl by zajisté pobořil klenbu kaple.“

„Proč však jste mne o tom dříve nezpravil?“ zvolal Gould rozčilen. „Vzpomenu-li si, že svíce již hořela —“

„Seznal jsem obsah listu teprve v poslední chvíli. Byl jsem již o jedenácté ve vaší zahradě a brzy vniknul jsem do chodby. Zde, nejsa nikým rušen, setrval jsem, chtěje dostati se ke kapli až v onu dobu, kdy tam bude i váže služebnictvo. Měl jsem u sebe všechny výsledky svého luštění; z dlouhé chvíle jsem je přehlížel — a tu, když už byla půlnoc, pouhou náhodou seznal jsem, že vypsané slabiky na tomto papíru nutno čisti ze zadu. Tak zvěděl jsem, jaký zločin byl uchystán — a hned jsem letěl nahoru. Díky Bohu, zdařilo se mi svíce ještě v čas shasiti!“

Jay Gould prudce mu stiskl ruku.

„Nikdy vám toho nezapomenu, mr. Cliftone! A teď musíte dostati za mříže nejen spojence Plumova —“

„Vašeho komorníka.“

„Stále ještě nemohu uvěřiti, že by Joe byl schopen takového padoušství.“

„Však vás přesvědčím! Ještě této noci bude Wels zatčen! A doufám, že nám ani Plum neupláchne. — Mohl byste, mr. Goulde, ukryti někam onu dynamitovou svíci, aby už nikomu neuškodila?“

„Což abychom ji uložili do mé pokladny?“

Clifton přisvědčil.

Vzal svíci, načež následoval Goulde do jeho pracovny, kdež uložil nebezpečnou věc do nedobytné, ohnivzdorné pokladny. K žádosti Cliftonově telefonoval odtud rozkaz do lože vrátného, aby vůbec nikomu neotvíral.

V tom bouchlo kdesi okno a hned na to bylo slyšeti temný pád.

„Váš komorník prchá!“ zvolal Clifton. „Myslím, že skočil do zahrady.“

Kvapně přistoupili k oknu, jež vedlo do zahrady. Clifton je otevřel a vyklonil se ven.

Ve tmě uzřel postavu, jež ubíhala k zadní zdi zahrady. „Stůj, nebo střelím!“ houkl.

A když prchající toho nedbal, vyňal Clifton revolver,

zaměřil — vyšla rána — bylo slyšeti výkřik — postava se vymrštila a hned na to klesla k zemi.

„Teď už nám neuteče!“ řekl Clifton klidně.

„Doufám, že jsem jej střelil jenom do nohy.“

Výstřel vyvolal v paláci veliké zděšení.

Princ Jerome a oba detektivové běželi ke kapli, kde doufali zastihnouti Goulda i Cliftona.

Ti však je zaslechli, když kvapili okolo pracovny. Milionář otevřel a jeho zeť si oddechl, když uzał oba muže neporušené.

„Vy jste vystřelil, mr. Cliftone?“ oslovil detektiva, zvěděv od jeho kolegů, kdo je ten muž.

„Ano. Podíváme se nyní do zahrady. Vy však, pánové,“ obrátil se k milionáři a francouzskému šlechtici, „raďte se vrátiti ke společnosti a upokojte ji. Řekněte, že tu bylo jakési nedorozumění, které však se už vysvětlilo a že nikomu nehrozí nebezpečí.“

Pokynuv svým druhům, opustil pracovnu, načež ihned sestupoval do přízemí.

Brzy uzał jasně ozářenou, zasklenou chodbu, jejíž jediné dveře byly otevřeny — ač před tím, když prvé meřkal sám na chodbě, byly zamčeny.

To učinil zajisté prchající komorník, jenž netroufal si

skočiti oknem do ulice, a proto vnikl do oddělení, vyhrazeného výhradně panstvu.

Všichni tři vstoupili do chodby a našli zde jedno okno otevřeno.

Prolezli jím a s neveliké výše spustili se do zahrady. Brzy zaslechli sténání, a hned na to uzřeli svíjející se postavu,

Clifton posvítíl si na ni svou lucerničkou. Poznal komorníka Welse, jemuž z levého stehna proudila krev.

Rozkázal svým druhům, aby jej zdvihli, načež otevřel malá dvířka, od nichž měl klíč u sebe; Joe byl vnesen do budovy a zde položen na chodbě, když mu byl detektiv podložil pod hlavu sbalený koberec.

Potom odeslal oiba detektivy nahoru. Garrick nenápadně pošeptal něco Gouldovi, ten přikývl, načež oba detektivové — omluvivše se společnosti — odkvapili.

Příbuzní a přátelé Gouldovi již vytušili, že se zde děje něco neobyčejného; naléhali tedy na něho, aby jim to pověděl.

On však je ujistil, že není třeba kaziti si náladu a prosil je, aby na vše zapomněli a oddali se veselí. Poněvadž v jeho obličejí nebylo viděti nějakou sklíčenost, upokojili se všichni a brzy zaznívaly prostornou jídelnou přípitky.

Tou dobou byli Garrick a Houston již venku. Vrátný je propustil, když se mu vykážali svou legitimací. Spěchali na

policii a zároveň pro lékaře, použivše kočáru, jenž je sem byl přivezl.

Clifton hlídal raněného komorníka, jemuž zatím přiložil prozatímní obvaz.

„Mohl jste býti ušetřen této bolesti, kdybyste byl dbal mého volání!“ připomněl mu Clifton.

Wels zaskřípal puby.

„Vím vše,“ ozval se zase Clifton. „Vím, že jste spojencem Plumovým, že jste dostal od něho dopis, jinému nesrozumitelný, že jste na smluveném místě vyzvedl svíci, do které Plum zapustil tři dynamitové patrony, že jste touto svíci zaměnil jinou, neškodnou, v kapli. A jenom řízením Prozřetelnosti nedošlo k výbuchu, jež chtěl Plum způsobiti za to, že byl mr. Gouldem odmítnut a poté propuštěn ze služby. Vy jste si chytře zvolil bezpečné

místo — hned u vchodu — byl byste jistě bez pohromy ušel — však spravedlnosti jste neušel! Radím vám upřímně, chcete-li zmírniti svůj trest, abyste mi pověděl, kde bychom mohli naléztí Pluma.“

Joe Wels, ač zdál se nejlepším služebníkem, byl vlastně člověk bezcharakterní. Tak jako zradil svého chlebdárce, nyní zase zradil svého spojence.

„Povím vám to. Musíte mi však zaručiti, že opravdu vyzní rozsudek pro mne příznivěji.“

„Zákon sám to zaručuje provinilcům, když se upřímně vyznají ze svého činu, a když prospějí spravedlnosti udáním vlastního strůjce zločinu.“

„Nuže, tedy vám to povím. Mám však hroznou žízeň,“ zasténal Joe Wels.

Clifton poznal z výrazu jeho obličeje, že skutečně velice trpí. Proto hnut soustrastí, řekl: „Hned vám přinesu vodu!“ — načež vyšel dveřmi z chodby a odkvapil k vrátnému, kdež dal se poznati a vyžádal si sklenici vody.

Jaký však byl jeho úžas, když se vrátil a komorníka zde nenalezl.

„Přece není možno, aby člověk tak těžce raněný mohl utéci!“ vrtěl Clifton hlavou. „Kam jen se poděl?“

Domnívaje se, že snad v hrozných bolestech odplížil se někam do kouta, začal jej hledati.

Tu uzřel před sebou manžetový knoflík — stříbrný, s vypouklým kamenem. Bylo to tak zvané „tygří oko“ — nerost, měnící různé hnědé odstíny.

Zdvihl jej a uschoval.

Když však v chodbě Welse nikde nenalezl, přistoupil k otevřenému oknu, aby se podíval, zdali snad komorník nedostal se do zahrady. Ač bylo to pravdě nepodobno, neboť člověk s prostřelenou nohou neodváží se takového skoku, poněvadž by zůstal dole ležeti.

Na okraji dřevěného pažení uzřel několik krupějí krve, čerstvých.

„Tedy přece!“ zamumlal Clifton. „Poštilec! Vždyť si takovou neprozřetelností ránu jenom zhorší!“

Udělav světlo ve své svítilničce, spustil se do zahrady. A sotva učinil několik kroků, zahlédl komorníka, ležícího obličejem k zemi.

Přistoupil k němu, sklonil se a zvolal: „Co vás to napadlo?“

Však nedostal odpovědi. Tělo se ani nepohnulo. Obrátil tedy komorníka obličejem vzhůru a zděšen ucouvl.

Levá tvář komorníkova byla proražena a z rány proudila krev.

„Toť podivné!“ zamumlal Clifton. „Nevidím zde nikde tvrdého předmětu, na který byl by Wels při skoku narazil hlavou. Ostatně, není ani možno, aby člověk tak těžce zraněný byl doskočil tak daleko. Toť zrovna, jako by jej byl někdo z chodby oknem sem vyhodil!“

Pokleknuv ke komorníkovi, přiklonil ucho k jeho ústům a potom položil mu ruku na srdce.

„Mrtev!“ zamumlal.

Potom vstal a vrátil se pod okno.

Tu uzřel košatý strom s velice hustou korunou, jehož některé větve dosahovaly až k oknu.

V trávě pod oknem uzřel čerstvě ulámané ratolístky, a na kůře stromu zpozoroval dlouhou, šikmou rýhu, jež zdála se býti způsobena nedávno.

„Na tomto stromě byl zajisté Plum!“ usoudil ihned důvtipný detektiv. „Čekal asi v zahradě — přes zeď mohl se snadno pomocí provazového žebříku dostat — na výsledek svého ďábelského plánu. Zajisté byl svědkem postřelení Welse, a ze svého úkrytu — sám jsa na stromě nepozorován — dobře viděl do osvětlené chodby. A otevřeným oknem asi slyšel vše, co jsem mluvil s Welsem.“

A když jsem se vzdálil, použil té příležitosti, usmrtil komorníka, aby nemohl nic prozraditi, vyhodil jej do zahrady, načež uprchl. Snad jest ještě v zahradě!“ napadlo jej.

Hned začal prohledávat! rozlehlou zahradu, svítě si do všech křovin i na stromy, při tom stále připraven k výstřelu.

Však nenalezl nikoho.

Tu zaslechl z chodby volání: „Kde jste, master?“

Poznal hlas Garrickův.

Odpověděl tedy: „V zahradě! Pojdte sem ke mně! Hned vám otevru dvířka. Jděte na zadní konec chodby!“

Zanedlouho octli se v zahradě Garrick a Houston, civilně oděný komisař, tři agenti a lékař.

Clifton stručně pověděl komisaři, co se stalo, načež

všichni obklopili mrtvého komorníka. Lékař hned začal vyšetřovati.

Výrok jeho zněl: „Muž tento byl usmrčen proražením skráně, což stalo se tupým nástrojem. Střelná rána v noze nebyla životu nebezpečnou.“

Nyní rozběhli se detektivové po zahradě, aby pátrali po vrahovi. Však nenalezli jej.

Když se vrátili k mrtvole, podíval se Clifton na manžety komorníkovy. Měly oba knoflíky — v podobě ocelových podkov.

Nyní vyslal Clifton Houstona nahoru, aby požádal Goulda, by sešel do chodby.

Stalo se.

S ustrnutím vyslechl Gould zprávu o zavraždění svého komorníka.

Clifton ukázal mu nalezený knoflík — a milionář ihned zvolal: „Takové knoflíky daroval jsem Plumovi. On je stále nosil!“

Clifton zakýval spokojeně hlavou.

By! nyní jist, že vraždu spáchal bývalý tajemník Gouldův.

Kočár, jenž přivezl nepravé Francouze, k rozkazu komisaře zajel zatím do sousední ulice, malá dvířka zahradní otevřena a mrtvola jimi vynesena, aby byla dovezena do patologického ústavu.

Tři detektivové zůstali v zahradě, Garrick a Houston vrátili se do jídelny, kdežto Clifton, komisař a lékař odjeli v jiném kočáru ...

J. J. J.

Před východem slunce procházeli se na jižním nádraží dva mužové, kteří byli oděni v kostkované, světlé šaty a v dlouhé svrchníky téže barvy a vzoru! Světlé licousy, vysoké, šedé cylindry, šedé deštníky a obrovské kukátko na řemenu nasvědčovaly, že jsou to zajisté oni angličtí cestovatelé, s jejichž karrikaturami shledáváme se ve všech satyrických listech.

Nádražní pokladna nebyla ještě otevřena. Na odjezd ranního vlaku čekalo zde dosud nemnoho osob.

Angličané odměřenými kroky přecházeli sem tam, aniž by spolu slova promluvili. Bvstrému pozorovateli však nebylo by ušlo, že ostře prohlízejí každého, kdo přiblížil se k místu v okolí pokladny.

Posléze otevřelo se okénko — započato s vydáváním jízdních lístku.

Angličané postavili se tak, že mohli dobře pozorovati každého, jenž se přiblížil k pokladně.

Konečně zahlédli mladého muže, jenž nesl ruční kufřík.

Podívali se na sebe a významně pohnuli očními víčky.

Když onen muž obdržel jízdní lístek, kvapně odcházel, aby vsedl do vlaku.

Oba Angličané šli za ním.

„Mr. Evastone!“ zvolal jeden polohlasně, a se svým druhem kvapně přistoupil ke mladému muži, jenž s úžasem pohlížel na Angličany, kteří mu podávali ruce.

„Mýlíte se, pánové, nejmenuji se Evastone!“ odvětil a dotknuv se klobouku, bral se dále.

„To není možno! Vy jste Evaston!“

„Opětuji, že se mýlíte, pánové!“ tvrdil mladý muž, jehož řeč vyznačovala se zvláštním rázem, neboť mluvil, maje zuby stále těsně semknuté.

„Vy že nejste Evaston?“ zvolal jeden Angličan a stoupnuv si před něho, ostře zahleděl se mu do obličeje.

„Pak tedy jste — William Plum!“

Mladý muž sebou trhl a chtěl uskočiti.

Již však jej držely čtyři ruce jako v kleštích.

„William Plume — jste zatčen, jménem zákona!“ prohlásil jeden Angličan. „Vyzývám vás, abyste se choval klidně a bez odporu nás následoval; jinak dostanete pouta!“

„Jakým právem? — vždyť já nejsem Plum! Nezdržujte mne, pánové, musím odjetí tímto vlakem!“

„Jest nám líto, však musíte s námi na policii!“

„Činím vás zodpovědnými za všechnu škodu, jež mi tímto zdržením vzejde!“ zvolal mladý muž rozčilen.

Angličané jen pokrčili ramenoma.

„Ku předu, master! Půjdete-li zcela klidně, zajisté nikoho nenapadne, že vedeme zatčeného!“

Mladý muž posléze se podrobil.

Provázen Angličany, kráčel k východu z nádraží. Zde stálo několik fiakrů, jejichž vozkové právě bavili se na protějším chodníku. Mladý muž neočekávaně zamával kufříkem, jehož hrany byly opatřeny kováním — v právo, v levo——- oba Angličané, zasaženi do hlavy, zavravorali a svalili se k zemi.

Zatčený bleskurychle vyskočil na kozlík jednoho kočáru, hodil kufřík k nohám, chytil oprati a bič — prudce šlehnul koně — a ti vyrazili ku předu.

„Stůj! Stůj! Zadržte ho!“ ozývalo se za ním volání vozků, z nichž někteří běželi ke svým kočárům, aby stihali prchajícího.

Ten však byl již z nádraží. ..

A když vyběhli ven, kočáru již neuzřeli.

Dva vozkové, doptavše se lidí, kteří tou dobou byli před nádražím, kterým směrem ujel uprchlík, pustili se za ním.

Jejich druhové zatím obklopili Angličany, kteří se již zotavili.

„Rychle za ním!“ vykřikli a každý skočil do jednoho kočáru. „Jsme detektivové!“

Ve chvíli vyrazili z nádraží koně divým letem . . .

Byli to skutečně chicagští detektivové, Black a Conor.

Když Clifton odjel z paláce Gouldova, stavěl se na policejním ředitelství, kdež oznámil vše mr. Walkingovi.

Ten ihned svolal po ruce jsoucí agenty, Clifton jim udal popis Williama Pluma, jak mu jej milionář vylíčil, zmínil se též o zvláštnosti jeho mluvy, načež všichni odebrali se na nádraží chicagská.

Domníval se Clifton, že Plum — když se mu plán jeho nezdařil — opustí Chicago. Proto chtěl, aby byl zadržen, než usedne do vlaku.

Poněvadž do odjezdu ranních vlaků bylo ještě dosti času, mohli se detektivové přestrojit tak, aby nebyli poznáni.

Black a Conor, nepraví Angličané, měli štěstí, že uźřeli na nádraží mladého muže, jenž byl nápadně podoben Plumovi, až na to, že neměl vousu.

A když z jeho mluvy seznali, že je to hledaný, zatkli jej.

Však v tom štěstí měli zase neštěstí, že jim způsobem nejvš odvážným upláchl.

Zvěděli sice doptáváním, že prchající byl viděn na kozlíku kočáru, jenž tryskem ujížděl k jižnímu nádraží. Však přece již nezastihli Pluma.

V jedné ulici, blíže nádraží, nemohli dále pro veliký shluk lidí. Brzy uzřeli při chodníku rozbitý kočár; opodál drželo několik mužů dva třesoucí se a supající koně, kteří byli plni krvavých odřenin.

Nyní k nim přistoupili oba vozkové, kteří se svými povozy pronásledovali uprchlíka. Poznali oba Angličany a hned se k nim hlásili.

Black a Conor pověděli jim, kdo jsou a že uprchlík byl jimi zatčen.

„Prohnaný chlap!“ zvolal jeden kočí. „Když viděl, že jej doháníme, náhle zarazil, skočil dolů, obrátil koně a začal je šlehati bičem. Tím je poplašil, takže se zase prudce rozjeli. V nastalém shonu zmizel. Jsem jist, že nyní již sedí v uhánějícím vlaku!“

Oba detektivové dali se co nejrychleji dovézt na nádraží.

Zde zvěděli, že vlak odjel již před několika minutami.

Ihned telegrafovali do nejbližších stanic, aby byl zadržen, vystoupí-li někde, cestující, jehož zběžný popis udali;

zároveň požádali, aby tento telegram byl co nejdříve odeslán do dalších stanic.

Kdvž však vycházeli z telegrafního úřadu, setkali se s jedním kolegou, kterého přes jeho přestrojení poznali. Oslovili jej, prozradivše mu svá jména; a tu k největší své radosti zvěděli od něho, že tři jeho druhové, kteří sem byli vysláni, aby číhali na Pluma, zatkli člověka, na něhož hodil se úplně popis hledaného zločince. Ten mluvil také „skrz zuby“, a měl téže barvy knír, jaký nosil Plum.

Black a Conor domnívali se, že Plum, dav se oholiti, opatřil si nepravý knír, a že si jej někde na nádraží nepozorovaně přilepil.

„Měli s ním velikou práci,“ pokračoval detektiv.

„Křičel, že se mu děje bezpráví, že je poctivý člověk, vydával se za obchodníka Smitha ze St. Louis — však nelegitimoval se. Posléze byli moji soudruhové nuceni spoutati jej a posaditi do kočáru. Já jsem s nimi nejel, neboť čekám zde na jiného chlapíka, kterého — jak doufám — uvidím tady před odjezdem příštího vlaku.“

Ihned telegrafovali za Angličany přestrojení detektivové, že hledaný byl již zatčen.—————

Neměla však chicagská policie Pluma dosud ve svých rukou.

Bývalému tajemníku milionáře Goulda přálo dnes obzvláště štěstí.

Byl svědkem zatčení muže, jenž byl mu dosti podoben. Ušel tedy nebezpečí, jež mu hrozilo.

Za chvíli vstoupil tam jiný cestující a za ním následovali ještě někteří.

Ti však jeden za druhým vystoupili na nejbližších stanicích.

V oddělení, v němž seděl Plum, zůstal jen starý muž, prostě oděný, jenž po celou jízdu — jak se zdálo — dřímал.

Tento stařec pojednou vstal, přistoupil k Plumovi a dotěravě žádal jej, aby mu daroval doutník; že by si rád zakouřil, že však vydal své poslední peníze za jízdní lístek.

„Já nekouřím,“ odbyl jej Plum.

„To není pravda!“ zvolal stařec, a než se Plum nadál, chytil jej za kabát a vjel mu rukou do vnitřní kapsy. „Master má zde doutníky; zajisté mi daruje aspoň jeden!“

A když vytáhl ruku, držel v ní — revolver.

„Master to je násilí!“ vykřikl Plum. „Dejte sem moji zbraň!“

„Vy jí nepotřebujete, master“ usmál se stařec. „Ostatní, u mne je v povolanejších rukou!“

Plum vyskočil, zatáhl prudce za šňůru, a tím dal poplašné znamení.

Vlak náhle stanul.

Bylo slyšeti otvírání dvířek a hlasy průvodčích: „Co se stalo?“

Také do oddělení, v němž nalézal se Plum se stařcem, vstrčil hlavu průvodčí, opětuje tuto otázku.

„Tento člověk uloupil mi revolver!“ hlásil rozčilený Plum.

„Nuže, master?“ obrátil se průvodčí ke starci a při tom vytáhl svůj revolver.

„Je to pravda!“ odvětil stařec s úsměvem.

„Bál jsem se, aby si tento master nebezpečnou zbraní neuškodil. Jsem však ochoten, poskytnouti mu náhrady!“

Sáhl levou rukou do kapsy a vyňal — samočinná pouta.

„Kdo má tohle na ruku, ten se nikdy nemusí báti, že by si ublížil střelnou zbraní!“ zasmál se stařec. „Nuže, master, ruce ku předu!“

Plum náhle zbledl. Také průvodčí již vytUvšil, že tento stařec je detektiv.

„Hloupý žert!“ zvolal Plum, a bylo viděti, kterak mu na čele vyvstal pot.

„Vůbec žádný žert, mr. Willieme Plume!“ zvolal stařec.

„Zatýkám vás jménem zákona!“

Plum náhle se vymrštil, skočil ke dveřím, srazil průvodčího se stupátka a seskočil dolů.

Vsak detektiv již byl u něho, udeřil jej pouty do hlavy, a než se zpola omráčený Plum vzpamatoval, byl spoután.

V tom přistoupil policejní komisař, jenž měl právě dovolenou, kterou trávil na nedalekém statku svého příbuzného.

„Co se zde děje?“ ozval se přísně.

„Polapil jsem nebezpečného zločince, mr. Branalde,“ hlásil detektiv.

„Ten hlas jest mi nějak povědomý. — Nemýlím-li se, toť sám mr. Clifton!“ zvolal hlasitě.

Jakmile cestující, kteří dívali se okny všech vozů, zaslechli toto jméno, začali bouřlivě provolávat! slávu Cliftonovi.

Geniální detektiv poděkoval máváním klobouku, načež vskočil do vozu a vynesl odtud kufřík Plumův.

„Pojedete dále, master?“ otázal se průvodčí.

„Není třeba,“ místo Cliftona odvětil komisař.

Vlak tedy hnul se se zvýšenou rychlostí.

„Dopravíme toho člověka k mému bratranci; tamto vidíte jeho statek,“ ukázal komisař k nedalekému stavení. „Vlak k Chicagu jede až za dvě hodiny. Zatím se trochu občerstvíte; načež dovezeme vás na stanici.“

Clifton souhlasil. Dovedli tedy Pluma do statku, kdež setrvali přes hodinu, načež kočí bratrance komisařova dovezl detektiva i zatčeného na stanici. Zde vyčkali příjezd

vlak, načež usedli do vozu — a Plum byl vezen tam, odkud uprchnul.

Na nádraží chicagském naial si Clifton krytý kočár a šťastně dovezl Pluma do budovy policejního ředitelství.

Mr. Walking užasnul, když mu hlásili příchod Cliftona, jenž přivádí spoutaného Pluma.

„Vždyť ale my zde již máme Pluma!“ zvolal ředitel, když uřel přestrojeného detektiva a zatčeného muže.

„Pak byl zadržen nevinný!“ tvrdil Clifton.

„Jediné tento muž jest William Plum, bývalý tajemník mr. Goulda!“

Prohlídkou zatčeného nalezeny u něho skutečně listiny na jméno Williama Pluma.

Když pálí Cliftonovi ukázán domnělý Plum, prohlásil Clifton: „Chytli jste nepravého!“

„Totéž tvrdím já stále!“ zvolal zatčený.

„A přece mi nikdo nechce uvěřiti, že jsem John Graw, obchodník ze St. Louis! Jen až sem přijde zdejší obchodník Hobson, ten mi dosvědčí, že mluvím pravdu! Byl jsem u něho přes noc.“

Té chvíle přiveden Hobson, jenž udal, že tohoto muže zná jako Johna Grawa ze St. Louis, a že s ním včera uzavřel obchod.

DYNAMITOVÁ SVÍCE

Byl tedy Graw okamžitě propuštěn, s mnohými omluvami, jimiž se obchodník spokojil.

IV.

Na policii obeslán Jay Gould i jeho personál; ti všichni dosvědčili, že Cliftonem zatčený je skutečně William Plum.

Prohlídka jeho kufříku měla překvapující výsledek. Clifton zde našel jeden manžetový knoflík s kamenem „tygří oko“ a kromě toho přes padesát tisíc dolarů, o nichž nemohl Plum udati, odkud je má.

Brzy došli vysvětlení.

Jay Gould oznámil, že v jisté bance, kde má uloženy své peníze, předložen jeho šek, znějící na padesát tisíc,

kterýžto obnos byl také vyplacen. A protože Gould pamatoval se, že tou dobou z oné banky ničeho nevyzvedl, dal prozkoumat! onen šek znakům, a ti prohlásili, že byl padělán a že písmo jeví charakteristické tahy rukopisu Plumova.

William Plum postaven před soud, obviněn jsa z nedokonaného atentátu dynamitem, z vraždy na komorníku

Welsovi a z podvodného vylákání peněz. Kromě toho vzpomenuto i jeho útoku na detektivy Blacka a Conora.

Všechno zapírání bylo marné.

Léon Clifton usvědčil jej tajemným dopisem, dynamitovou svící, jakož i částečným doznáním komorníka Welse; také na chodbě v paláci milionářově nalezený knoflík a padělaný šek byly závažnými svědky.

William Plum odsouzen k smrti, a rozsudek také vykonán.

Léon Clifton obdržel od Jay Goulda velikou odměnu; členové jeho rodiny pak jej obmyslili skvostnými dary.

Jay Gould po odstranění dynamitových patron umístil na skříni ve své pracovně svíci, jež mohla se státi osudnou celé jeho rodině.

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

SAFÍROVÝ PRSTEN

ČLOVĚK BESTIE

HNÍZDO HADŮ

KRVAVÝ IRČAN